

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci navrhovatele: **J. L.**, zast. Dr. Jiřím Škúrkem, obecným zmocněncem, bytem Lesnická 62, Brno, proti odpůrkyni: **Rada obce Pasohlávky**, se sídlem Pasohlávky č. p. 1, zastoupená Mgr. Žanetou Vítů, advokátkou, se sídlem Sady 28. října 431, Břeclav, v řízení o kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2012, č. j. 66 A 1/2012 – 68, o návrhu odpůrkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2012, č. j. 66 A 1/2012 – 68, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se odpůrkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 4. 9. 2012, č. j. 66 A 1/2012 – 68 (dále jen „napadený rozsudek“) a odmítnutí návrhu, jakož i přiznání plné náhrady nákladů řízení. Eventuálně stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a „vrácení věci k soudu prvního stupně k dalšímu řízení“. Napadeným rozsudkem krajský soud zrušil opatření obecné povahy - Územní opatření o stavební uzávěře Pasohlávky vydané odpůrkyní dne 6. 4. 2012, č. 364/2012 (dále jen „opatření“), které se týkalo vymezené části katastrálního území Mušov.

V rámci své kasační stížnosti stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s ustanovením § 73 s. ř. s. Svou žádost stěžovatelka odůvodňuje tím, že vydáním napadeného rozsudku bylo zrušeno územní opatření o stavební uzávěře v k. ú. Mušov, jehož účelem bylo do doby vydání připravovaného nového územního plánu poskytnout ochranu předmětnému území tak, aby nadále mohlo plnit funkci biokoridoru.

Konkrétně stěžovatelka opírá svou žádost o tvrzení, že v předmětném území dotčeném stavební uzávěrou probíhá v současné době proces legalizace staveb různého charakteru, a to na pozemcích parc. č. x, x, x, x, x, x a parc. č. st. x v k. ú. Mušov tak, aby se podařilo tyto stavby dodatečně stavebně povolit a následně zkolaudovat do doby vydání územního plánu, který v daném území stanovuje šířku nivní větve biokoridoru na 50 m, a kdy tyto stavby tuto šířku nedodrží, resp. nacházejí se ve vzdálenosti bližší od břehu vodní nádrže Nové Mlýny a neakceptují tak ochranu biokoridorů a biocenter, jejichž plochy je nutno respektovat. Podle stěžovatelky byla stavební uzávěra vydána právě pro území, kde panovaly obavy, že by jinak

mohlo dojít k zásahům takového charakteru, který je neslučitelný s ochranou biokoridoru. Po zrušení předmětné stavební uzávěry by byla nevratně stěžovatelce způsobena závažná újma spočívající v dokončení procesu legalizace předmětných staveb v daném území v mezidobí, než bude rozhodnuto o této kasační stížnosti. Stěžovatelka se zároveň nedomnívá, že by přiznáním odkladného účinku bylo nepřiměřeně zasaženo do práv třetích osob nebo jakkoliv nastal rozpor s veřejným zájmem, kdy naopak je ve veřejném zájmu chránit dotčené území a respektovat zde se nacházející biocentra a biokoridory, které stavební činnost vylučují. K důkazu navrhla několik spisů z řízení o dodatečném povolení stavby vedených Městským úřadem v Pohořelicích.

Napadeným rozsudkem krajský soud zrušil opatření obecné povahy - Územní opatření o stavební uzávěře Pasohlávky vydané odpůrkyní dne 6. 4. 2012, č. 364/2012, které se týkalo části katastrálního území Mušov. Jednalo se o jižní část pobřeží vodního díla Nové Mlýny – horní nádrž, které je vyznačeno v mapovém podkladu, který je přílohou tohoto opatření. Podle čl. II se v tomto vymezeném území omezuje a zakazuje stavební činnost z důvodu, aby nedošlo ke ztížení či znemožnění budoucího využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, tj. podle čl. IV opatření do nabytí účinnosti územního plánu Pasohlávky. V připravovaném územním plánu nejsou v ploše stavební uzávěry Pasohlávky navrženy žádné nové plochy určené k výstavbě.

Krajský soud zrušil předmětné opatření obecné povahy z důvodu, že stěžovatelka se nedostatečně (nepřezkoumatelně) vypořádala s námitkami v rozhodnutí o námitkách, které je součástí předmětného opatření, a dále se též dopustila procesní vady spočívající v tom, že se nevypořádala se všemi námitkami podanými v rámci řízení o návrhu. Podle krajského soudu chyběl „*přezkoumatelný důvod pro vydání územního opatření o stavební uzávěře*“, přičemž krajský soud přisvědčil navrhovateli v tom, že by v územním opatření o stavební uzávěře měly být specifikovány všechny pozemky, kterých se stavební uzávěra týká, nikoliv pouze vymezení ohraničení tohoto území, když navíc je zřejmé, že hranice probíhá rovněž přes pozemky, nikoliv pouze v jejich hranicích. Proto byl způsob, jakým došlo k vytyčení stavební uzávěry, neurčitý.

Podle ustanovení § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. se užíje v případech rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti přiměřeně.

Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. upravuje podmínky pro přiznání odkladného účinku. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce **nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám**, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 4 s. ř. s. platí, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku musí být vždy odůvodněno.

Nejvyšší správní soud judikoval, že v případě odkladného účinku kasační stížnosti (dle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 s. ř. s.) musí být vliv stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu na právní sféru stěžovatele zcela mimořádný a jeho důsledky by musely být spojeny s okamžitým výkonem rozhodnutí, kterému by proto bylo třeba předejít.

Újmu tvrzenou navrhovatelkou je nutno posuzovat v širším kontextu s přihlédnutím ke specifické povaze opatření obecné povahy. Opatření obecné povahy, na rozdíl od správních rozhodnutí, proti nimž lze podat žalobu a na něž prvotně dopadá § 73 s. ř. s., zasahuje širší okruh osob, nikoli pouze v rozhodnutí jmenovitě vymezeného adresáta. Z tohoto úhlu pohledu je také tedy nutno nazírat možnou újmu, která by v důsledku napadeného opatření obecné povahy mohla vzniknout.

V posuzované věci je argumentace stěžovatelky (odpůrkyně), která vydala předmětné opatření o stavební uzávěře, opřena o tvrzení, že v případě pravomocného zrušení předmětného opatření může dojít k legalizaci staveb, které jsou umístěny v území dotčeném předmětným opatřením. Jak je zřejmé z podání účastníků v této věci, účelem vydání opatření bylo znemožnit nejen novou výstavbu ve vymezeném území v k. ú. Mušov, ale také znemožnit dodatečné povolení staveb nacházejících se v tomto území doposud nelegálně. Při posouzení oprávněnosti žádosti o přiznání odkladného účinku však Nejvyšší správní soud nemohl předjímat hodnocení procesní a věcné správnosti vydaného opatření.

Podle ustanovení § 129 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) platí, že stavbu, která byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a která doposud nebyla dodatečně povolena, lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s *územním opatřením o stavební uzávěře* nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle ustanovení § 192 stavebního zákona platí, že na postupy a řízení se použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce.

Ze shodných tvrzení účastníků vyplývá, že u příslušného stavebního úřadu (Městského úřadu v Pohořelicích) probíhají pod stěžovatelkou konkretizovanými spisovými značkami řízení o dodatečných povoleních staveb, které se nalézají v dotčeném území. Vzhledem k tomu, že probíhající řízení o přezkumu předmětného opatření, jímž byla v části k. ú. Mušov vyhlášena stavební uzávěra, které je nyní ve fázi řízení o kasační stížnosti, je bezesporu (a to bez ohledu na přiznání či nepřiznání odkladného účinku předmětné kasační stížnosti) s ohledem na citovaná ustanovení § 129 stavebního zákona řízením o předběžné otázce. Jakkoliv správní řád pamatuje na tuto situaci oprávněním správního orgánu přerušit z tohoto důvodu správní řízení, je si Nejvyšší správní soud vědom toho, že stěžovatelka není v souladu s ustanovením § 109 stavebního zákona účastnicí těchto řízení před Městským úřadem v Pohořelicích. Z tohoto pohledu je její návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti napadenému zrušujícímu rozsudku krajského soudu opodstatněný, neboť v těchto správních řízeních jí nepřisluší přerušit těchto řízení navrhopat; tento postup je navíc na uvážení správního orgánu.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci vážil na jedné straně újmu, která by mohla vzniknout stěžovateli, pokud by odkladný účinek kasační stížnosti nebyl přiznán, s újmou, která by vznikla navrhovateli a dalším osobám dotčeným předmětným opatřením v případě přiznání odkladného účinku (srv. k tomu obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010 – 45, přístupné na www.nssoud.cz). Jakkoliv Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší udělat si jakýkoliv úsudek o tom, zda by předmětné stavby byly dodatečně legalizovány, pokud by odkladný účinek kasační stížnosti přiznán nebyl, vnímá Nejvyšší správní soud na straně druhé skutečnost, že případné dodatečné povolení těchto staveb na základě nyní pravomocně zrušené stavební uzávěry před konečným posouzením Nejvyšším správním soudem by neodpovídalo principu ochrany právní jistoty, konkrétně ochrany nabytých práv v kontextu

zohlednění relevantních veřejných zájmů definovaných příslušnými právními předpisy. Hrozící újma zde tedy primárně spočívá v rovině nastolení určitého právního stavu, který by stěžovatelka mohla posléze obtížně zvrátit. Naproti tomu, přiznání odkladného účinku se žádným způsobem nenahraditelně ani nevratně nedotkne nepřiměřeně práv navrhovatele ani dalších osob (vlastníků pozemků v dotčené části k. ú. Mušov či potenciálních dalších stavebníků, kteří by mohli při absenci územně-plánovací dokumentace obce Pasohlávky i absenci pravomocně zrušených Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje chtít stavět na dotčených pozemcích), vůči nimž předmětné opatření vyvolalo právní účinky. Potvrdí-li Nejvyšší správní soud názor krajského soudu o nepřezkoumatelnosti předmětného opatření a procesní nesprávnosti postupu jeho vydání, pak spolu s jeho rozhodnutím ve věci samé přestane odkladný účinek kasační stížnosti působit, bude-li rozhodnuto opačně, pak k žádné újmě přiznáním odkladného účinku předmětné kasační stížnosti nedojde, neboť předmětné opatření zůstane i nadále v účinnosti.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu